

Scénář k rozhlasové reportáži (ZŠ Švehlova)

1. vstup

„S muzikou můžeš do celého světa, noty jsou na celém světě stejné.“

Pan Václav Martínek se narodil 4. července 1928 v obci Vršac v bývalé Jugoslávii, kde žil se svou rodinou po celé své dětství. Jeho otec, původem Čechoslovák, zde působil v Sokole a ve vojenské hudební škole, k hudbě vedl také oba své syny.

2. vstup

Václav Martínek ve Vršci navštěvoval obecnou školu s převahou Němců a Srbů, přesto mezi sebou měli všichni dobré vztahy, až do Mnichovské dohody, kdy začalo povyšování Němců. Tenkrát měl každý žák svůj památníček, do kterého mu kamarádi psali přání.

„Protože jsem měl obtisky od babičky a od dědečka, obtisky Prahy, tak jsem tam vylepil vždycky Prahu Hradčany a napsal jsem takové přání. A najednou mi to jeden kamarád přinesl ukázat, že tu Prahu jsem měl černě orámovanou. Jakože to je smutek, to udělali nějaký Němci mně naschvál, že došlo k záboru Československa.“

3. vstup

V době druhé světové války navštěvoval reálné gymnázium, ovšem fungování školství bylo ovlivněno válečným vývojem, takže pan Martínek například působil v sanitní službě. Ke konci války byl svědkem pouličních bojů a sám se ocitl v nebezpečí, když z úkrytu vyhlédl ven.

„Ale tam seděli Němci pořád u toho kulometu, ten jeden vzal samopal, přilít k tomu okýnku a takhle to namířil, to bylo poprvé v životě, že jsem stál proti napřaženému samopalu. Německy volal, kdo je ve sklepě. Wer ist im keller? A já jsem se svou němčinou, kterou jsem naštěstí trochu uměl: Wer sind alle da im keller. A on slyšel německy, tak nás nechal být a šel si dál.“

4. vstup

Po válce, v roce 1946, se celá rodina vrátila do Československa. Přestože byl pan Martínek celý život veden k hudbě, rozhodl se studovat elektrotechniku. Zpočátku měl potíže s českým názvoslovím, protože dosud studoval v Jugoslávii.

„Já jsem byl zvyklý na srbskou terminologii a já jsem v myšlenkovém postupu si musel ten příklad přeložit do srbštiny, vyřešit a pak to v češtině dát na tabuli.“

5. vstup

Po ukončení studia nastoupil do ČKD – Kolben Daněk, kde pracoval až do odchodu do penze. Nezanevřel ani na hudbu a věnoval se jí ve volném čase, což mu vydrželo až do dnes.

